

Sygn. akt I Ca 168/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Podwójniak

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSR Mirosław Chojnacki (delegowany)

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie spraw

z powództwa S. S.

przeciwko (...) SA w W.

o zadośćuczynienie

z powództwa J. Ł.

przeciwko (...) SA w W.

o zadośćuczynienie

z powództwa J. S.

przeciwko (...) SA w W.

o zadośćuczynienie

z powództwa E. Ł.

przeciwko (...) SA w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powodów

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 23 marca 2015 roku, sygnatura akt I C 22/15

oddala apelacje .

Sygn. akt I Ca 168/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 23 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu w połączonych sprawach z powództwa S. S., J. S., E. Ł. oraz J. Ł. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w (...) Centrum (...) w Ł. zasądził od pozwanego: na rzecz S. S. oraz J. S. kwoty po 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, natomiast na rzecz E. Ł. oraz J. Ł. kwoty po 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd pierwszej instancji oddalił wszystkie powództwa oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez wszystkich powodów w części oddalającej powództwo ponad kwotę 5.000 zł dla każdego z powodów wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia zapłaty.

Przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, że kwota po 5.000 zł dla każdego z powodów jest sumą "odpowiednią" do doznanej przez każdego z nich krzywdy i w związku z tym spełnia funkcję kompensacyjną.

W konkluzji apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w części i zasądzenie od pozwanego: na rzecz powódki S. S. dalszej kwoty w wysokości 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 r., na rzecz powódki J. S. dalszej kwoty w wysokości 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 r., na rzecz powoda E. Ł. dalszej kwoty w wysokości 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 r., na rzecz powoda J. Ł. dalszej kwoty w wysokości 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 r.

Ponadto skarżący wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz każdego z powodów kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, ponieważ Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń.

Należy tylko dodać, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału dowodowego ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Odnosząc się do zarzutu uchybienia art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. należy wskazać, że w orzecznictwie niekwestionowany jest pogląd, iż określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowi istotny atrybut sądu merytorycznie rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji, zaś sąd odwoławczy może je korygować wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy mających na to wpływ, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1999 r. o sygn. akt II CKN 477/98, opubl. LEX nr 477661).

Trzeba dodać, że funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia opiera się na założeniu, że krzywdy polegające na cierpieniach fizycznych lub psychicznych, wprawdzie nie mogą być w sposób adekwatny wyrównywane za pomocą świadczeń pieniężnych, natomiast świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonych przez dostarczanie im środków majątkowych, które pozwolą zaspokoić w szerszej mierze ich potrzeby lub spełnić pragnienia (vide: Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, s. 260, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2008).

Mając na uwadze powyższe rozważania, należy wskazać, że argumenty powodów zawarte w apelacji nie przekonały Sądu Odwoławczego, że przyznane im kwoty tytułem zadośćuczynienia są rażąco niskie.

Szczególnie eksponowane przez powodów okoliczności, że zmarły Z. Ł. zastępował im przez wiele lat ojca, miał w 2008 roku obchodzić 40 – lecie kapłaństwa, był osobą dobrą i szanowaną zarówno przez parafian, jak i członków swojej rodziny oraz że śmierć Z. Ł. była czymś zupełnie niespodziewanym i tragicznym dla powodów, zostały należycie rozważone przez Sąd pierwszej instancji. Trzeba zaakcentować, że okoliczności te nie mogą być oceniane w oderwaniu od pozostałych aspektów sprawy.

Przede wszystkim, jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, powodowie są osobami dorosłymi, mającymi liczną rodzinę obejmującą ich matkę oraz dziesięcioro rodzeństwa, zatem w sytuacji cierpienia po śmierci brata mogli liczyć na wzajemne wsparcie. Żadne z rodzeństwa, pomimo zażywania leków uspokajających, nie wymagało profesjonalnego wsparcia psychologicznego czy psychiatrycznego. Sąd Rejonowy trafnie zwrócił uwagę na upływ czasu pomiędzy datą śmierci brata apelujących – 22 lipca 2007 roku, a datą orzekania o zadośćuczynieniu. Upływ czasu powoduje przynajmniej częściowe uspokojenie negatywnych emocji. Trzeba zatem zaakcentować, że skoro zadośćuczynienie stanowi kompensację doznanej krzywdy, to przyznanie skarżącym kwoty w postulowanej przez nich wysokości rozmięłoby się z faktem, że aktualna krzywda po stronie powodów jest znacznie mniejsza, aniżeli w okresie bezpośrednio po wypadku. Czynnikiem czasu może mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia, jeśli jest ono dochodzone po upływie znacznego okresu czasu od naruszenia dóbr osobistych (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 kwietnia 2014 r., I ACa 139/14, Lex nr 1554696).

W ocenie Sądu Okręgowego przyznane powodom kwoty po 5.000 zł są w pełni adekwatne do stopnia doznanej przez nich krzywdy. Zwiększenie zasądzonych na ich rzecz przez Sąd Rejonowy sum pieniędzy prowadziłoby do przełamania funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia i w gruncie rzeczy do wzbogacenia skarżących, nieznajdującego oparcia w ustalonym stanie faktycznym. Nie doszło zatem do uchybienia przez Sąd pierwszej instancji art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.

Na marginesie należy zaznaczyć, że nie zasługuje także na akceptację żądanie przyznania powodom E. Ł. i J. Ł. dodatkowych kwot pieniędzy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2014 roku do dnia zapłaty. Przede wszystkim skarżący nie uzasadnili w apelacji w żaden sposób swojego stanowiska. Zgodzić się trzeba z Sądem Rejonowym, który zasądził odsetki ustawowe w oparciu o treść art. 481 k.c. w zw. z art. 359 k.c., w przypadku powodów E. Ł. i J. Ł. od dnia 9 grudnia 2014 roku czyli od dnia następnego po wydaniu przez pozwanego ostatecznej decyzji z dnia 8 grudnia 2014 roku o odmowie przyznania zadośćuczynienia. Już wówczas pozwany dysponował bowiem pełną wiedzą odnośnie roszczeń wymienionych powodów, toteż należy przyjąć, że w dniu 9 grudnia 2014 roku pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd drugiej instancji oddalił apelacje powodów na podstawie art. 385 k.p.c.